

Arrest

nr. 192 354 van 21 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 april 2017 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 april 2017 wordt de tweede verzoekende partij bevelen tot terugbrenging (bijlage 38) gegeven ten aanzien van haar drie kinderen. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan

(..)

geboren te Tyumen (USSR), op 01.02.1980

van nationaliteit: Russische Federatie

verblijvende te (...)
bevel gegeven
de genaamde T. S. (...)
geboren te Tyumen, op 19.12.2007
van nationaliteit: Russische Federatie, (...)
binnen dertig (30) dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Betrokkene diende op 07.01.2016 een eerste asielaanvraag in die op 06.06.2016 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 24.10.2016 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Naar aanleiding van deze negatieve beslissing werd er een beslissing 'bevel tot terugbrenging' opgemaakt vanwege Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Beide ouders zijn in België niet tot een verblijf toegelaten of gemachtigd en zij dienen het Rijk te verlaten. Het is evident dat zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jongere kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verder blijkt niet dat betrokkene of één van zijn (haar) gezinsleden gezondheidsproblemen zou hebben, die hen zouden verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst. De aanvragen 9ter (medische regularisatie) negatief afgesloten door DVZ: aanvraag 9ter dd. 15.05.2011 werd negatief afgesloten door DVZ op 24.06.2013, de aanvraag 9ter dd. 12.10.2011 werd negatief afgesloten door DVZ op 26.03.2012, de aanvraag 9ter dd. 10.07.2013 werd negatief afgesloten door DVZ op 18.11.2013, de aanvraag 9ter dd. 26.01.2017 werd negatief afgesloten door DVZ op 08.02.2017. De aanvraag 9 bis (humanitaire regularisatie) dd. 05.06.2014 werd negatief afgesloten door DVZ op 06.01.2016. Het recht op onderwijs is niet absoluut en geeft niet automatisch recht op verblijf. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.)."

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan

T., O. (...)
geboren te Tyumen (USSR), op 01.02.1980
van nationaliteit: Russische Federatie
verblijvende te (...)
bevel gegeven
de genaamde T. R. (...)
geboren te Tyumen, op 19.12.2007
van nationaliteit: Russische Federatie,
verblijvende te (...)
binnen dertig (30) dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Betrokkene diende op 07.01.2016 een eerste asielaanvraag in die op 06.06.2016 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 24.10.2016 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Naar aanleiding van deze negatieve beslissing werd er een beslissing 'bevel tot terugbrenging' opgemaakt vanwege Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de

gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Beide ouders zijn in België niet tot een verblijf toegelaten of gemachtigd en zij dienen het Rijk te verlaten. Het is evident dat zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jongere kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verder blijkt niet dat betrokkene of één van zijn (haar) gezinsleden gezondheidsproblemen zou hebben, die hen zouden verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst. De aanvragen 9ter (medische regularisatie) negatief afgesloten door DVZ: aanvraag 9ter dd. 15.05.2011 werd negatief afgesloten door DVZ op 24.06.2013, de aanvraag 9ter dd. 12.10.2011 werd negatief afgesloten door DVZ op 26.03.2012, de aanvraag 9ter dd. 10.07.2013 werd negatief afgesloten door DVZ op 18.11.2013, de aanvraag 9ter dd. 26.01.2017 werd negatief afgesloten door DVZ op 08.02.2017. De aanvraag 9 bis (humanitaire regularisatie) dd. 05.06.2014 werd negatief afgesloten door DVZ op 06.01.2016. Het recht op onderwijs is niet absoluut en geeft niet automatisch recht op verblijf. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.)."

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan

T., O. (..)

geboren te Tyumen (USSR), op 01.02.1980

van nationaliteit: Russische Federatie

verblijvende te (..)

bevel gegeven

de genaamde T.S. (..)

geboren te Tyumen, op 19.12.2007

van nationaliteit: Russische Federatie,

verblijvende te (..)

binnen dertig (30) dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Betrokkene diende op 07.01.2016 een eerste asielaanvraag in die op 06.06.2016 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigeren vluchtelingenstatus en weigeren subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 24.10.2016 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Naar aanleiding van deze negatieve beslissing werd er een beslissing 'bevel tot terugbrenging' opgemaakt vanwege Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Beide ouders zijn in België niet tot een verblijf toegelaten of gemachtigd en zij dienen het Rijk te verlaten. Het is evident dat zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jongere kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verder blijkt niet dat betrokkene of één van zijn (haar) gezinsleden gezondheidsproblemen zou hebben, die hen zouden verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst. De aanvragen 9ter (medische regularisatie) negatief afgesloten door DVZ: aanvraag 9ter dd. 15.05.2011 werd negatief afgesloten door DVZ op 24.06.2013, de aanvraag 9ter dd. 12.10.2011 werd negatief afgesloten door DVZ op 26.03.2012, de aanvraag 9ter dd. 10.07.2013 werd negatief afgesloten door DVZ op 18.11.2013, de aanvraag 9ter dd. 26.01.2017 werd negatief afgesloten door DVZ op 08.02.2017. De aanvraag 9 bis (humanitaire regularisatie) dd. 05.06.2014 werd negatief afgesloten door DVZ op 06.01.2016. Het recht op onderwijs is niet absoluut en geeft niet automatisch recht op verblijf. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.)."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen dat het beroep onontvankelijk is omdat de verzoekende partijen niet optreden als wettelijk vertegenwoordiger van de kinderen.

2.2. Artikel 39/56, eerste en derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”

Het belang dient onder meer persoonlijk te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf.

De Raad stelt vast dat de adressant van de bevelen tot terugbrenging tweede verzoekende partij betreft. Aangezien de bestreden beslissingen gericht zijn tot de tweede verzoekende partij die in eigen naam voorliggend beroep heeft ingediend, beschikt zij over het vereiste persoonlijke belang om een beroep tot nietigverklaring in haar naam in te dienen.

Een geïndividualiseerd verband tussen de bestreden beslissingen en de eerste verzoekende partij blijkt echter niet zodat deze niet over het vereiste persoonlijke belang beschikt om een beroep tot nietigverklaring in eigen naam in te dienen.

Het beroep is onontvankelijk wat betreft eerste verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In drie middelen betoogt tweede verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending art. 3 EVRM Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissingen wordt ten onrechte beweerd alsof er niet zou blijken dat betrokkene of zijn (haar) gezinsleden gezondheidsproblemen zou hebben die hen zouden verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst.

Deze bewering strookt geenszins met de werkelijkheid en toont aan dat hier sprake is van een beslissing waarbij er geenszins enig onderzoek is gebeurd naar de werkelijke toestand van de verzoekers.

Indien dit wel zou zijn gebeurd, dan zou er opgemerkt zijn dat het kind Stella met een zeer ernstige medische problematiek te kampen heeft.

Zij is destijds prematuur geboren (na 28 weken) en er is sprake van een spastische diplegie. Eveneens is er sprake van motorische stoornissen en hersenstoornissen.

Het kind diende bij de geboorte gereanimeerd te worden en beademd.

Er zijn ook ernstige moeilijkheden om zich te verplaatsen en er is noodzaak aan orthopedisch materiaal.

Er zijn dus ernstige moeilijkheden om te stappen en er zijn ook evenwichtsstoornissen.

Er is een verlies van autonomie en ook een volledige invaliditeit indien er geen medische hulp wordt verstrekt.

De ernstige medische problematiek blijkt duidelijk uit navolgende medische bewijsstukken:

- medisch certificaat dd. 31/12/2013*
- medisch getuigschrift dd. 27.10.2015 Dr. FRANC*
- verklaring kinesist dd. 19.11.2015*
- medisch getuigschrift dd. 02.05.2016 Dr. DEFRESNE*
- medisch getuigschrift dd. 05.10.2015 Dr. FRANC*

De ziekte van verzoeker beantwoordt duidelijk aan de voorwaarden van een ziekte zoals voorzien in Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29

december 2010 houdende diverse bepalingen, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf; Er is hier een procedure art. 9 TER VW voor ingediend geworden.

Minstens is het duidelijk dat er wel degelijk een ernstige medische problematiek wordt aangetoond in hoofde van dochter Stella die dermate ernstig is dat zij ertoe leidt dat het kind verhinderd is om terug te keren naar het land van herkomst.

Tot op heden is er nog geen antwoord gekomen op de aanvraag art. 9 TER VW die is ingediend geworden.

Er dient dan ook vastgesteld dat er hic et nunc geenszins afdoende wordt verduidelijkt noch waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in art. 9TER, § 1 VW, noch waarom deze medische problematiek betrokkenen niet zou verhinderen terug te keren het land van herkomst (art. 3 EVRM).

Art. 9 TER VW bepaalt letterlijk:

" De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

“

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf

De motivering van de bestreden beslissingen is totaal kaduuk, en de beslissingen strijden met het art. 9 TER V en art. 3 EVRM, aangezien er niets wordt gemotiveerd hieromtrent, en er ook in gene mate enig standpunt wordt ingenomen noch betreffende de ingeroepen medische problematiek, noch inzake de onmogelijkheid tot het bekomen van een adequate behandeling in het land van herkomst.

Het gratuite en verkeerde beweringen in de bestreden beslissingen alsof er geen medische problematiek aan de orde zou zijn, minstens niet zou blijken, houdt in dat er niets onderzocht werd, en dus ook hieromtrent niet afdoende werd geargumenteed.

De blote beweringen in de bestreden beslissingen worden met de meeste klem betwist door verzoekers. Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat wordt nagegaan of er effectief sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

Hierbij mag verwacht worden dat dit onderzoek zich niet beperkt tot blote beweringen doch integendeel er een grondig onderzoek gebeurt vooraleer wordt geponeerd alsof er geen probleem zou zijn.

Het kan in dit verband niet aanvaard worden dat er zomaar wordt beweerd alsof er geen medische problematiek zou blijken.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er geen medische problematiek aan de orde is die een terugkeer verhindert.

De argumentatie is totaal niet afdoende.

Het is duidelijk dat dergelijke bewering zonder dat er een werkelijk onderzoek is gebeurd, getuigt van grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Het feit dat er zelfs geen onderzoek is gebeurd naar de situatie der medische zorgen en de toegankelijkheid ervan in het land van herkomst, dient automatisch te leiden tot vernietiging van de hier bestreden beslissing wegens schending van de motiveringsplicht.

Er zijn totaal onjuiste beweringen geuit en verkeerdelijke premisses gehanteerd;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig onderzoek heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

TWEEDE MIDDEL:

Schending art. 7 VW

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)."

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te beweren alsof er geen medische problematiek aan de orde zou zijn, en zij beperkt zich tot gratuite beweringen en rondt verkeerdelijke premissen.

Er is dan geen enkele afdoende motivering voor het betekenen van een bevel van medebrenging aan verzoekers voor wat betreft hun drie kinderen.

Verwerende partij diende na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

DERDE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending art. 3 EVRM.

Dat de overheid steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het stellen alsof er geen medisch probleem zou zijn en er geen onderzoek werd gedaan naar de situatie in het land van herkomst.

Dat er alleszins standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn voor het kind Stella van een al dan niet tijdelijke stopzetting van de behandeling en /of een terugkeer wat echter niet gebeurd is.

Dat geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie van het kind zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, wat nochtans ten zeerste van belang is temeer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 3 EVRM evenals de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekers een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient er vastgesteld te worden dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer.

Dat om dezelfde redenen als hierboven vermeld tevens de schorsing van de bestreden beslissingen wordt verzocht aangezien er anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ontstaan."

Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat de kinderen in het Rijk verblijven zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten en dat er geen bezwaren zijn voor een terugkeer naar het herkomstland waarbij hier dieper op ingegaan wordt. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Verzoekende partij meent in essentie dat de verwerende partij voorbijgaat aan de medische problematiek van het kind Stella.

3.4. Verzoekende partij kan in haar betoog dienaangaande evenwel niet gevolgd worden. Immers wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat:

"Verder blijkt niet dat betrokkene of één van zijn (haar) gezinsleden gezondheidsproblemen zou hebben, die hen zouden verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst. De aanvragen 9ter (medische regularisatie) negatief afgesloten door DVZ: aanvraag 9ter dd. 15.05.2011 werd negatief afgesloten door DVZ op 24.06.2013, de aanvraag 9ter dd. 12.10.2011 werd negatief afgesloten door DVZ op 26.03.2012, de aanvraag 9ter dd. 10.07.2013 werd negatief afgesloten door DVZ op 18.11.2013, de aanvraag 9ter dd. 26.01.2017 werd negatief afgesloten door DVZ op 08.02.2017."

De verwerende partij ontkent derhalve niet dat er sprake is van een medische problematiek wat betreft het kind Stella maar stelt wel vast dat deze medische problematiek hen niet verhindert terug te keren naar het herkomstland gelet op de afgewezen medische regularisatieaanvragen.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verschillende medische regularisatieaanvragen werden ingediend aangaande de medische problematiek van het kind Stella. Tevens blijkt dat de arts-adviseur deze medische problematiek in ogenschouw heeft genomen en in eerste instantie geoordeeld heeft dat de aangeboren afwijking bij dit overigens gezond kind maakt dat er problemen zijn bij het stappen waarvoor causaal geen behandeling bestaat zodat er geen probleem is om terug te keren naar het herkomstland. Het beroep tegen de afwijzende beslissing inzake de medische regularisatieaanvraag werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 162 266 van 17 februari 2016. Ook bij arrest nr. 168 262 van 25 juni 2016 werd het beroep tegen een navolgende weigeringsbeslissing inzake medische regularisatie verworpen. Hierbij oordeelde de arts-adviseur: "I/

s'agit d'une enfant âgée de 5 ans et 11 mois qui présente une affection neuromusculaire depuis la naissance traitée par un suivi disponible et accessible dans le pays d'origine.

L'enfant est capable de voyager nonobstant la présence d'un parent adulte.

D'un point de vue médical nous pouvons conclure qu'une affection neuromusculaire n'entraîne pas un risque réel de traitement inhumain et dégradant vu que le traitement est disponible et accessible en Russie (Fédération).

D'un point de vue médical il n'y a donc pas de contre-indication à un retour au pays d'origine". (eigen vertaling: het betreft een kind van vijf jaar en elf maanden met een neuromusculaire aandoening sinds de geboorte waarvoor de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland. Het kind kan reizen mits aanwezigheid van een ouder. Vanuit medisch oogpunt kunnen we concluderen dat de neuromusculaire aandoening geen reëel risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt aangezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in de Russische Federatie.) waaruit aldus blijkt dat de noodzakelijke medische behandeling voor het kind Stella beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland.

Verder blijkt ook dat de laatste medische regularisatieaanvraag van 26 januari 2017 negatief werd afgesloten op 8 februari 2017. Gelet op voorgaande kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden als zou de medische situatie van haar kind Stella genegeerd zijn geweest door de verwerende partij. Zij maakt gelet op voorgaande evenmin aannemelijk dat een terugkeer naar het herkomstland omwille van de medische situatie van vernoemd kind een risico inhoudt op een onmenselijke behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Voor zover verzoekende partij met haar kritiek nog de afwijzende beslissingen inzake de aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet beoogt, wijst de Raad erop dat deze beslissingen niet het voorwerp uitmaken van onderhavig beroep en dat ofwel de beroepen hiertegen ingesteld verworpen werden ofwel er geen beroep werd ingesteld en de genomen beslissing(en) definitief is/zijn geworden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking maakt de verzoekende partij geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Evenmin maakt zij een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

3.5. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Waar verzoekende partij stelt dat *“de beginselen van behoorlijk bestuur”* geschonden zijn, wijst de Raad erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en dat het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk aan te geven welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen. De middelen zijn in de aangegeven mate dan ook onontvankelijk.

3.6. Verzoekende partij betwist voorts niet dat de kinderen in het Rijk verblijven zonder in bezit te zijn van de daartoe noodzakelijke documenten. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

3.7. De middelen zijn, in de mate dat ze onontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk wat betreft de eerste verzoekende partij en de tweede verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER